

čís. 187 sb. z. a n.) je vyjádřiti v tuzemské měně. Cena ta, což nesporno, do dne konané splátky poklesla, jak nižšími soudy bylo správně vypočteno. Domáhá-li se žalobce nyní náhrady rozdílu mezi těmito dvěma cenami, domáhá se tím náhrady skutečné újmy, již utrpěl na svém jmění (§ 1293, první věta, obč. zák.) a nikoli náhrady nějakého zisku, kterého by byl snad docílil (§ 1293, druhá věta), kdyby mu bylo bývalo včas zapláceno.

### Čís. 4281.

**Pokud ručí majitel lázní za úraz způsobený vadným zařízením lázní a pokud dlužno v chování se poškozeného návštěvníka spatřovati jeho spoluzavinění na úrazu.**

(Rozh. ze dne 21. října 1924, Rv I 1054/24.)

Žalobce, přiblíživ se v lázních žalované obce k nechráněným výtopným tělesům, utrpěl poranění. Žalobní nárok na náhradu škody uznal procesní soud první stolice důvodem po právu, o d v o l a c i s o u d vyhověl odvolání žalované obce potud, že uznal žalobní nárok jen z polovice důvodem po právu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání ani té ani oné strany.

### D ů v o d y:

Dovolacímu soudu bylo se zabývatí především dovoláním žalované, která popírá stejně jako v první a druhé stolici jakékoli zavinění, zavazující ji k náhradě škody, neboť, kdyby bylo stanovisko žalované správným, bylo by zamítnouti žalobu a stalo by se tím žalobcovo dovolání bezpředmětným. Ale dovolání žalované nelze přiznati oprávněnosti. Podle rozsudku prvního soudu jest nesporno, že městské lázně v Ú. a parní lázně v nich jsou používány obecněstvem úplatně. Obec města Ú. jest tudíž podnikatelkou tohoto výdělkového závodu, a nesejde na tom, z jakých pohnutek zřídila lázně, zejména zda tak učinila spolu z důvodů kulturních a humanitních a se značnými finančními obětmi. Jakožto podnikatelka má obec tytéž povinnosti, jako každý jiný — soukromý — podnikatel, a jest práva ze zanedbání a porušení těchto povinností touž měrou, jako každý jiný podnikatel. K těmto povinnostem náleží také povinnost, aby byl podnik tak zařízen a v takovém stavu udržován, by neohrožoval tělesné bezpečnosti osob, používajících ho za úplatu. Jak obec plní tuto svou povinnost, jest její věcí. Za zavinění svých zřízců ručí ovšem jen v mezích §§ 1313 a násl. obč. zák. a toliko za zavinění osob za ni jednajících (svých representantů či zástupců) bezpodmínečně. Ale o zavinění třetích osob vůbec tu nejde, neboť škoda, která vzešla žalobci, byla způsobena tím, že část zařízení městských lázní jest od počátku vadná a tělesné bezpečnosti lidí nebezpečná a že obec udržuje tento nebezpečný stav. Jde tudíž o vlastní zavinění obce jako podnikatelky dle §u 1299 obč. zák. a proto nepřicházejí v úvahu před-

pisy §§ 1313 a násl. obč. zák. Že dlužno pokládati za vadné a nebezpečné zařízení městských lázní, když v komoře s horkým vzduchem na místech všem přístupných jsou umístěna výtopná tělesa, horká přes 69° C a nikterak nechráněná, správně vyložily nižší soudy a marně se žalovaná snaží, vyvrátiti příslušné vývody nižších soudů. Nežádá se na ní nic technicky nemožného; nežádá se, by učinila nějaká zvláštní a mimořádná opatření bezpečnostní; stačilo by opatření jednoduché, zneumožňující přímý dotek horkých výtopných těles, na př. dřevěné pažení, dřevěné zábradlí a pod. K rozpoznání toho není třeba posudku znaleckého. Postavení židlí, používaných lázeňskými hostmi, před výtopná tělesa, nelze považovati za vhodné opatření, zvláště když židle jsou, jak zjištěno, volně posunutelné, a když, jak rovněž zjištěno, i jiní návštěvníci, používše těchto židlí, utrpěli popáleniny. Tím vyvráceno též tvrzení dovolatelky, že podnik od roku 1908 fungoval zcela bezvadně. Poukaz k rozhodnutí ze dne 21. června 1905, čís. 9706 (Gl. U. N. F. 3101), jímž by ostatně nejvyšší soud nebyl vázán, nedopadá, neboť v případě, který tehdy zavedl příčinu ke sporu, měla se věc jinak, ježto bylo zjištěno, že příslušné zařízení (parní potrubí) bylo řádně zabezpečeno. Že si žalobce počínal neopatrně, nevylučuje zavinění žalované obce a neruší příčinné spojitosti s úrazem, neboť, kdyby nebylo zařízení horké komory tak vadné, jak bylo zjištěno, nebyl by žalobce přes svou neopatrnost utrpěl úrazu. Žalobcova neopatrnost přichází tedy v úvahu jen s hlediska spoluzavinění, nikoli jako zavinění výlučné nebo převážné. Námitka, že žalobce nemůže se domáhati náhrady škody proto, že používá městských lázní po šestnáct roků a tím prý schválil jejich zařízení a s ním mlčky za srozuměna se prohlásil, jest tak lichá, že netřeba se jí podrobněji zabývat. Také přirovnání s basénem k plování není na místě. Takový basén jest určen jen pro určité osoby, totiž pro dobré plavce; odváží-li se do něho neplavec nebo špatný plavec, činí tak na své nebezpečí a neručí žalovaná za případný úraz. Ale horká komora jest určena pro všechny návštěvníky parních lázní a proto musí býti zařízení tak, by nikomu z nich nehrozilo nebezpečí. Neobstojí tudíž výtky žalované, že odvolací soud nesprávně posoudil věc po stránce právní, uznáv ve shodě s prvním soudem na její zavinění. Neodůvodněna jest však i další výtky, že odvolací řízení zůstalo neúplným, ježto nebyly připuštěny důkazy výsledkem předsedy lázeňského výboru Ferdinanda M-a jako svědka, dotazem na městský stavební úřad a slyšením znalců o okolnostech, naznačených v dovolacím spisu, neboť z toho, co dosud bylo vyloženo, plyne, že tyto okolnosti nemají významu pro spor rozhodujícího a proto právem nebyly připuštěny o nich důkazy.

Zejména nezáleží na tom, zda byla stavba lázní provedena dle vzoru jiných lázní, neboť jsou-li tyto zařízení stejně, jako lázně žalované obce, vyplývalo by z toho pouze, že jsou stejně vadné a nebezpečné. Také okolnosti, že provedení bylo svěřeno firmě způsobilé, — že bylo žádáno za úřední svolení a kolaudaci, a že se provedení stalo dle úředních předpisů, — nesprošťují žalovanou obec povinnosti, odstraniti i bez zvláštního úředního příkazu stav nebezpečný a tělesnou bezpečnost lidí ohrožující, jakmile se vyskytl. Dovolání žalované nemohlo tedy míti

úspěchu. Žalobce má potud pravdu, pokud vytýká rozpor se spisy předpokladu odvolacího soudu, že si sám postavil dřevěnou klínovitou podušku v bezprostřední blízkosti horkého výtopného tělesa, neboť tento předpoklad nemá opory ve spisech, výsledky průvodního řízení nasvědčují spíše opaku. Avšak tento rozpor se spisy netýká se části podstatné a proto nespadá pod ustanovení §u 503 čís. 3 c. ř. s., poněvadž jest pro právní posouzení věci beze všeho významu, zda postavil onu podušku k výtopnému tělesu žalobce sám či někdo jiný. Že značné horko v komoře působí na návštěvníky tak, že upadají bezděky ve stav slabosti a zemdlenosti, žalobce sám uvádí, — že výtopné těleso jest horké, jemu jako dlouholetému návštěvníku zajisté neušlo, — a toho, že dřevěná klínovitá poduška bez jakékoliv opory v bezprostřední blízkosti horkého výtopného tělesa není vhodným sedadlem, musil si při nejobyčejnější obezřetnosti taktéž býti vědom. Usedl-li si přes to na podušku u samého výtopného tělesa, nutno to pokládati za hrubé opomenutí oné opatrnosti a pozornosti, které lze požadovati na každém, kdo jest zdravého rozumu (§ 1297 obč. zák.), i když se hledí k tomu, jak na něho působilo horko v komoře. Když pak žalobce, zdřímnuv na podušce, svým obnaženým tělem se dotekl horkého výtopného tělesa a se popálil, jest úraz v příčinné souvislosti s jeho nedopatřením. Nebylo by sice došlo k popálení, kdyby bylo výtopné těleso náležitě bývalo chráněno, ale přes toto neohrazení topného tělesa nebyl by se úraz dle lidského dohadu přihodil, kdyby byl žalobce šetřil nejobyčejnější opatrnosti. Pokud žalobce poukazuje k tomu, že se jiní návštěvníci popálili, ač použili židlí s oporami, stačí připomenouti, že kdyby se byl zachoval, jako tito, a přes to přišel k úrazu, nebylo by ovšem lze přičítati mu viny. Sbíhá se tudíž zavinění žalované se zaviněním žalobcovým a proto nesou oba společně vzešlou škodu (§ 1304 obč. zák.).

#### Čís. 4282.

**Ve smluvené úplatě za prvé provozování filmu jest obsažena jednak úplata za veřejné provozování filmu, jednak úplata za první provozování. Nedošlo-li k provozování pro osobní překážku nájemcovu, musí sice nájemce nájemné zaplatiti, jest však oprávněn sraziti si to, čeho docílil pronájemce propůjčením výhody prvního provozování jinému nájemci.**

(Rozh. ze dne 21. října 1924, Rv I 1058/23.)

Žalobkyně přepustila žalovanému majiteli kina »Urania« v L., k prvnímu provozování v L. a okolí film s názvem »Anita Berberová ve svých tancích« na dobu od 28. dubna do 4. května 1923 za úplatu 2.000 Kč. Žalovaný film ten vrátil ihned žalobkyni, poněvadž mu nebylo možno ho provozovati a žalobkyně přenechala ihned film ten k provozování majiteli kina »Reformkino« v L., Jindřichu S-ovi za 1.500 Kč pro dobu od 5. do 13. května 1923, kdež byl film ten také a to poprvé v L. provozován. V době od 28. dubna do 4. května 1923 nebyl film ten nikde hrán. Žalobě, domáhající se na žalovaném zaplacení 2.090 Kč, oba nižší soudy vyhověly.